

Autor: Georgij Sidorov

Mnozí filosofové rádi mluví o záhadnosti ruské duše. Neobjasňují však, v čem tato záhadnost spočívá. Vysvětlení není totiž výsadou filosofů, nýbrž psychologů. Záhadnost ruské duše vyplývá z toho, že podle své původní přirozenosti je ruský člověk především tvůrce. Jemu přináleží budovat, zúrodňovat zemi, objevovat, odhalovat tajemství ve sféře vědy a umění. Zde je založena jeho spontánnost. Sám sebe nachází v trvalém tvůrčím procesu poznání vnější reality. Především proto na rozdíl od italských, britských či židovských kupců ruští kupci nikdy nezhanobili sami sebe mamonem, když jim nabyté prostředky sloužily pouze k tomu, aby se proměnili v průmyslníky. A to i přesto, že výnos z pouhého zprostředkování směny mnohokrát převyšoval zisk, jaký kupec mohl získat z výroby. Přirozeně lidé se západním způsobem myšlení nemohli pochopit tyto nenormální Rusy, kteří vždy upřednostňovali nelehkou tvůrčí cestu před snadným a výnosným obchodem.

Na západě jedinými národy, jež měli do určité míry pochopení pro ruskou duši, byli Němci a Skandinávci, přesněji poněmčení Slované, protože sami představovali etnikum předurčené k tvoření. Jestli však vlivem katolicismu a později protestantismu Němců bylo Dánům či Švédům dáno upadnout do anglosaského vleku, přeměnit se v krajně materialistické lidské bytosti, tak ruský člověk se vlivem západu transformoval do specifické podoby. V důsledku této transformace vznikl nový národně genetický psychotyp Rusů (1). Z Rusů se ve vleku západních demokratických hodnot stávají absolutně nestoudní kramáři, mrzké odnože natolik nízké a odporné ve svých žádostech a touze po obohacení, že západní pozorovatelé nevycházejí z úžasu při hodnocení toho, jak Rusové vydělávají peníze. Mimo to západ šokuje i pohled na ruské úředníky. Ruský úředník nehne prstem, dokud nedostane úplatek. A požaduje nemalé sumy! Ze státu si ruští úředníci udělali nástroj dobývání peněz z ruského národa. Korupce v Rusku podrazila základy státu i práva. V důsledku toho všeho se ruský národ ocitl na okraji propasti. Co že se to stalo se záhadnou ruskou duší? Proč je Rusko dnes terčem posměchu na celém světě?

Opravdu západní rusofóbní štváči nepředpokládali, že se tvůrčí duše ruského národa převrátí v takovou nechutnou hnilobu? Oni nepředpokládali, oni dobře věděli, že se tak stane. Otázka zní: Odkud? Vše je velice prosté. Nutno předeslat, že mnozí psychologové o níže uvedené

technologii nevědí nic. Ukazuje se, že informační selhání přirozené genetické báze, jež se formovala v kolektivním duchu ruského národa několik desítek věků, přivedlo psychiku mnohých Rusů k nynějšímu duchovnímu úpadku. K oné eticko-mravní tragédii, která zcela narušila vědomí Rusů. Mluvíme tady o involučním a degenerativním procesu. Máme co do činění s bytostnou zkušeností duchovní smrti, zatímco člověk neztrácí schopnost logického úsudku, může zdravě myslet a soudit, po hříchu však ztělesňuje duchovní pustinu. Jak známo, tam kde není duše, není ani člověka. Proč se to přihodilo právě Rusům? Protože je západní manipulátoři za pomoci speciálních PSÍ technologií (2) obelstili, vrhli na druhou krajnost bytí, tam, kde dosud nikdy nebyli. A jejich genetický kód takový nápor nevydržel. Vše, co v něm bylo dobrého, rozpadlo se v prach, a místo toho začalo bujet to, čeho jsme nyní svědky. Západní nepřátelé triumfují, prý pokochejte se záhadnou ruskou duší. Ona je celá založena na krajním a tupém egoismu, chamtivosti, závisti a nenávisti k vlastnímu národu. Na celém světě právě ruští podnikatelé nazývají vlastní soukmenovce jak jinak, než otroky. A vůbec jim nedochází, že před nimi stojí lidé jedné krve a jednoho nelehkého osudu. Bezesporu přijetí západních hodnot zlomyslnými služebníky moci učinilo své a nyní před samotnými Rusy defilují vlastní lidé, kteří se staví k vlastnímu národu hůře než nepřátelé. Stejně škodlivý postoj je nutné připsat těm zabeđeným patriotům, kteří za to, co se děje v Rusku, s úporností maniaků viní kdekoho jiného, jen ne samotné Rusy. Podle nich jsou na vině židé, zednáři či kavkazští muslimové a nikterak jim nedochází, že bez ztrát, které vnímáme u samotných Rusů, by Rusové nikdy neupadli pod vliv nějakých židů či národů z Kavkazu. Konání těch či oněch jsou pouhým doplňkem k tomu, jak nakládají samotní Rusové se svým národem. Patrioti jsou přesvědčeni, že v Rusku existuje prozápadní „pátá kolona“. Ta je prý dobře finančně zajištěna a tradičně sestává z internacionálních intelektuálů, zednářů a konečně ze všudypřítomných židů. A není malá. Leč její základní masu tvoří zednáři či prozápadní intelektuálové, nýbrž pomatení Rusové: kramáři a penězoměnci. Přes veškerý smutek je to nutné přiznat.

Nadešel přesně takový zlom zdravé lidské psychiky, o němž mohl západ v minulosti jen snít. Nyní mu již zbývá jen sledovat, jak se Rusko rozvrací a rozprodává pod kladivem samotných Rusů, potomků těch, kteří celou dávnou historii byli tvůrci a vybudovali největší impérium v dějinách Země. Jaké štěstí potkalo zákulisní protivníky Rusů. To se nestává často, aby samotný národ přijal účast na ničení vlastní otčiny. Jak se to mohlo stát? Co za PSÍ technologie byly použity našimi nepřáteli, že valná část ruské elity, ale i významná část prostého národa ztratila rozum? Zdá se, že je vše až banálně prosté. Začátek celého procesu spočívá v přijetí křesťanství na Rusi. Čtenář se právem ptá: Ale vždyť je v Rusku křesťanské pravoslaví? Přílehavá odpověď k tomu zní, že desatero proslulých přikázání nahradilo vědění o věčných zákonech veškerenstva. Ztráta těchto obecných zákonů přivedla v konečném důsledku ruskou duši k duchovnímu kolapsu. Vnitřní svět ruského národa se jevil západu podivným a záhadným především proto, že byl formován poznáním fundamentálních zákonů vesmíru. Nutně vzniká otázka: O jakých zákonech jde řeč?

První z nich: zákon věčnosti. Ten na východě nazývají zákonem inkarnace. Ježíš svého času hlásal takový zákon, ale v průběhu času jej církevní hodnostáři odstranili. Nahradili ho královstvím božím neboli věčným rájem. Jak známo, „svaté místo nezůstává prázdné“, proto namísto zákona inkarnace vznikl přímo protimluvný slogan – „žijeme jen jednou“. Jako

následek takového psycho-kódu zjevilo se křivé přísloví: „jen na našem věku záleží“! Ještě přesněji: „po nás potopa“. Skutečně, jestliže žijeme jen jednou, potom nemá smysl starat se o ekosystémy, o zdroje ne pouze vlastní rodiny, ale celé planety. Lidé s takovou koncepcí jsou na Zemi pouhými hosty, nikoliv hospodáři. Budoucí pokolení ať se postarají o sebe samy, netřeba se jimi zabývat.

Další obecný zákon, který úspěšně upadl v zapomnění, je zákon nezávislosti vůle. Ten vyžaduje, aby nikdo vyspekulovanými zákony, ani despotický vládce či náboženství, nesvazoval vůli těm, kdo žijí v souladu se Stvořitelem. Tak přináležejí tomu, kdo se řídí obecnými zákony vesmíru. V Rusku se církve i stát potýkaly se zákonem svobody vůle přes tisíc let. Nakonec zvítězily. Důkazem jejich vítězství je křest dětí. Odehrává se nezávisle na vůli křtěného, zpravidla v raném dětství, přičemž kněží zapomínají, že sám Ježíš přijal křest po třicátce v době, kdy se plně dotvořilo jeho uvědomění. Namísto tohoto zákona se v psychologii lidí usídlila křesťanská rétorika, ideologická hatlanina, coby veškerá boží síla. Jinými slovy, člověk je odsouzen k bytí zvířete bez vlastní vůle. Co je mu přikázáno nebo vnuceno mimovolními prostředky, to je také třeba. O nějaké svobodě vůle nemůže být ani řeč.

Jiný obecný zákon veškerenstva, který byl zavržen státem i církví, se nazývá zákon účinku. Východní filosofie ho označují zákonem karmy. Jeho podstata spočívá v rovnováze veškeré energie. Proto je také nazýván zákonem příčiny a následku či kauzálních vazeb. Jestliže člověk nebo celé etnikum provádí něco negativního, ve hmotném prostředí Země to může znamenat přivlastnění cizího majetku, zotročení, zabití a p., potom dříve nebo později zločinec ztratí tolik, kolik si přisvojil. A to neodvratně. Jednou čínský představitel taoismu Lao 'C řekl: „ Ukaž mně zločince, který by dobře skončil, a já ho k sobě povolám jako učitele.“ Nutno být spravedlivý, Ježíš také upozornil své žáky na tento zákon, i když si ho zformuloval po svém: „Jak sám vyměruješ, tak bude i tobě vyměřeno.“ (3) Církve se však postarala o to, aby na tento výrok nebyla soustředěna pozornost, čehož důsledkem je, že křesťané nechápou dobře zákon příčiny a následku. Jen z takového nepochopení lze vysvětlit, že z církve vyšly panské rytířské hodnosti a svatá inkvizice.

Rovněž velice důležitý a přesto zapomenutý zákon veškerenstva ukazuje člověku, že energie, kterou použil na vykonání dobra, se k němu nevrací ve stejném množství, v jakém ji vydal, ale navíc s úrokem, s vymezeným dodatečným potenciálem růstu. Jde přirozeně o univerzální zákon. Lze ho vysledovat prakticky ve všem. Uvedme příklad člověka zabývajícího se sportem. Na trénincích vydá sportovec masu energie, ta se mu vrací v podobě sportovních výsledků. Kromě toho se mu upevňují kosti, cévy a srdce. Kyselina mléčná v jeho svalech stimuluje činnost mozku. Při cvičení vznikají v imunitním systému buňky hubící rakovinový nádor. Lidová moudrost vyjádřila tento zákon velmi poeticky: „podané ruky nikdy neubývá“. To je důvod, proč ruští předrevoluční kupci při vědomí zákonu odplaty dbali o sponzorství. Co bylo možné v těch časech slyšet z úst lidu? „Dívky krásné, chlapci dobří, ale kupci čestní.“ Předrevoluční třída kupců sestávala převážně ze starověrců. Starověrci se ve svém středu navzdory žádostem nikonianské církve (4) nejen snažili uchovat vědomí o obecných zákonech veškerenstva, ale také se jimi řídili. Čím je tento vážný zákon nahrazen v dnešní době? Plytkou frází: „ber si od života, co můžeš.“ Nedávej, ale hrabej pod sebe, jako bys pouze to,

co urveš, dokázal vzít s sebou na tento svět. Ve frázi „ber si od života, co můžeš“ je naplno skryt smysl sebezničení.

V zapomnění v současném světě upadl ještě jeden univerzální zákon veškerenstva. Máme na mysli zákon času. Ten mluví o tom, že každý člověk sledující pravověrný způsob života, je zavázán nahlížet pokud možno dopředu linii svého života v čase, spřádat své plány do budoucnosti tak, aby nikomu ani myšlenkou neuškodil. Problém je v tom, že myšlenkové formy mají schopnost se materializovat. Na to je třeba vždy pamatovat. Čím tento zákon nahradili? Idiotskou frází či kódem: „třeba žít tady a teď“, žádné plány do budoucna, žij jako rostlina. A to je z jejich pohledu správně. Samotní ti, kdo nám naočkovali tento satanismus, pořádají svoji strategii rozkladu světového společenství již tisíc let. Podle nich je to normální. Oni se považují za bohy a nás mají za zvířata.

V našem čase neúčinkuje ani zákon míry. Vysmívají se mu i v zednářských lóžích, tam, kde ho znají a pamatují. Prostý lid na něj dávno zapomněl. Chápání míry všech věcí z něho bylo vykořeněno od časů Sergeje Radoněžského (5). Zeptej se kohokoliv na ulici, co je to přiměřenost, jak ji chápe? Neodpoví. V lepším případě prohlásí, že každý má své pojetí míry. A má pravdu. Přitom zákon míry všech věcí patří mezi nejdůležitější zákony veškerenstva. Jasně definuje všechny druhy interakcí, jak v materiálním tak v informačním rozvrhu. Jeho narušení přivede každý systém ke kolapsu. Vnímáme například nepřípustnou akumulaci peněz u nemnohých. Myslíme na sociální systém světového společenství. Nepřiměřeně bohatí jsou tak zvrácené myslí, že se tiše, bez stínu pochybnosti, snaží organizovat vraždy miliard lidí. Nechápu, že taková událost pohrbí i je samotné. V důsledku toho bude naše planeta vydána na milost kde koho, jenom ne lidí.

Jeden z fundamentálních zákonů, od něhož se odklonilo současné lidstvo, je zákon jednoty všech věcí. Neboli zákon spolupůsobení. Je možné ho také nazvat zákonem vesmírné lásky. Křesťané nám mohou namítnout, že křesťanské náboženství je náboženstvím lásky. Jenomže proč se při takové všeobímající křesťanské lásce nikomu na Zemi nedaří lépe? Na druhou stranu křesťané za svoji historii prolili moře lidské krve. A dosud ji prolévají. Řekněme to na rovinu, podivná láska našich křesťanů připomíná spíše lásku k násilí, ne však k přírodě a tím méně k člověku. Povolávat k lásce ještě neznamená chápat, co to láska je. Lidstvo dávno ztratilo představu o síle, která vytváří jednotu v mnohosti spojující podobné i rozdílné v jeden celek. Slovo láska je pro nás přijatelné pouze v sexuálním kontextu. „Pojďme se milovat“ říkáme si navzájem napodobující současné filmové degeneráty a nikomu nepřijde do hlavy, že láska není materialistické dění, nýbrž hluboký komplexní proces, který stojí nad všemi zákony vesmíru a řídí ho. Odtud i jímavé ruské jméno naší bohyně lásky – Lada. Lada vyjadřuje jednotu nebo vztah, přesněji souvztažnost všeho jsoucího. Nyní namísto toho, aby byl člověk myšlen jako neoddělitelná součást veškerenstva, svázaný silou lásky se vším jsoucím, je představován jako dobyvatel přírody a utlačovatel. Slogan: „člověk člověku vlkem“ se týká nejen vztahů mezi lidmi, ukazuje na něco významnějšího, co v žádném případě nelze odpustit.

Nebudeme se zabývat dalšími důležitými a člověkem zapomenutými zákony veškerenstva. Podstata věci je již zřejmá. Nyní se vraťme zpět k záhadné ruské duši a ruskému duchu. Duši

jsme do jisté míry rozebrali, zůstává nám duch. Proč jmenovitě ruský duch, a ne německý nebo japonský? Na tuto otázku nedokáže v tomto čase odpovědět téměř nikdo. Přitom odpověď je tak prostá. Ruský duch byl a je vnitřní síla, která se utvářela v ruských lidech prostřednictvím národní védské tradice pro ochranu jejich duší. Duše, jak jsme vysvětlili výše, vychází z povědomí o širokých zákonech veškerenstva. Proces rozkladu ruského ducha a následku v podobě záhadné ruské duše byl započat křesťanským ničením prastaré védské tradice (6). Jak bylo již vysvětleno, stalo se tak záměnou obecných zákonů veškerenstva za Mojžíšovy zákony. Což vedlo k tomu, že se psychika ruského člověka ocitla ve zvláštní bezvýchodné pasti. Tak namísto pochopení věčnosti kněží tloukli lidem do hlavy, že žijeme jen jednou, zákon příčiny a následku byl nahrazen křesťanským pokáním: Očisti se a můžeš znovu hřešit. Zákon času zdegeneroval dogmatem, že je „třeba žít tady a teď“ a nepřemýšlet o budoucnosti. Zákon vyšší lásky a vesmírných spojení jednoduše zmizel atd.

Co zůstalo? Pouze materialistický rozvrh, peníze a věci – nic svatého, taková je realita. Všechno ostatní je iluze, ale v každém Rusovi zůstává v hlubině podvědomí síla, která se v legendách a příbězích nazývala ruským duchem. To je potenciál, který byl v průběhu tisíciletí svázán s tradiční ruskou kulturou. Je zcela jasné, že tato síla nedokázala zachránit moderní vykuchanou ruskou duši. Je uložena v podvědomí – hlubokém a genetickém. Nicméně to ona se vzbouřila proti majitelům pustých duší. Jmenovitě ona způsobila přerod k šílenství, do něhož upadla část ruské populace.

Proč? Je pochopitelné, že psychopati dlouho nevydrží. Zde platí zákon příčiny a následku. Kam to vede je známo – k brzké smrti. Křesťané se právem ptají: co je bytostně špatného na desateru přikázání? Copak je na „nezabiješ“, „nepokradeš“ něco špatného? Pro lidi, kteří neznají psychologii člověka, zní vše přijatelně. Je to tak. Problém je ale v tom, že naše podvědomí nepřijímá předponu „ne“ (7). Proto mu Mojžíšovy příkazy zní jako: zabij, ukradni, smilni atd. Existuje ale ještě jedna vážná nástraha pro naše vědomí. Od ní pochází i celý ruský marasmus, a týká se to všech. Z jedné strany Rusy ničí síla jejich bouřícího se podvědomí, jež se ve starověku nazývalo ruským duchem. Z druhé strany nabírají tíživou karmu ve vleku křesťanského mravního kodexu. Je možné namítnout, že mezi Rusy není tak mnoho věřících. Pravda, není jich mnoho. Dílo však spočívá v tom, že se zatvrzelí ateisté-křesťané liší od zatvrzelých ateistů-muslimů či židů. Jedni, druhí i třetí se stejnou měrou nacházejí v mezích své religiózní tradice. Z toho vyplývá, že v rámci nich se odvíjejí i významové znaky jejich jazyka.

Nuže na západě se plácají do stehů. Prý molodci jsou ti ruští chlapi. Svoji zemi roznesou na kopytech a na tomto světě se dlouho nezdrží, brzy se z Ruska stane pustina, i bez války. Jak nebýt smutný, když mají pravdu. Pokud Rusové nepochopí, co se s nimi stalo, jistě to tak dopadne. A musejí pochopit co nejdříve. Jinak může být pozdě.

K přežití je pro Rusy nutné vrátit se ke svým ztraceným kořenům. K vědění o obecných zákonech veškerenstva. A jestli se jim to podaří, spasí sami sebe i odumírající svět lidí na celé Zemi. Pokud se jim to nepodaří, zhyne celé světové společenství, a zhyne velice brzy.

Z ruského originálu То, что должен знать каждый русский

přeložil Radim Lhoták

Vysvětlivky k překladu:

(1) Namísto zájmena „my“ v originále skloňuji plurál Rusové. Nicméně předkládám ke zvážení, nakolik osud všech Slovanů lze ztotožnit s osudem samotných Rusů, našich dávných prapředků.

(2) Tajné PSÍ technologie dovolují v globálním měřítku kontrolovat lidské myšlení, vědomí a paměť, popřípadě dle požadavků globálních hráčů měnit i vzorce myšlení nejen člověka z ulice, ale i špičkových odborníků, vědců a umělců.

(3) V českém překladu bible je tento výrok traktován rovněž takto: „Přej a bude ti přáno. Dej a bude ti dáno“. Jde o pozitivní a poněkud zavádějící zákon kauzality. Nic na tom nemění fakt, že křesťané operují s božím trestem (srovnej „Boží mlýny melou...“). Problém je v popření reinkarnace, čili že za své špatné činy nemusíme nutně nést důsledky v tomto životě, ale v životě příštím, jímž jsme odsouzeni zakusit si důsledky svých negativních činů zpět v tomto světě. Podle Slovansko-árijských Véd ten, kdo žije podle Svědomí (srov. Svědomí = být s Védami), nastoupí zlatou cestu duchovního růstu a po smrti jeho duše inkarnuje do dimenzionálně vyšších sfér (světa PRAVI) a nemá povinnost si zopakovat školu života v tomto světě (ve světě JAVI).

(4) Nikonianská církev vznikla jako hereze pravoslaví pod ideovým vedením patriarchy Nikona v 17. století. Přinesla řadu změn do bohoslužebných zvyků a knih pravoslaví v souladu s novořeckými ohlasy Florentské katolické unie (1439), jejímž záměrem bylo sjednotit západní a východní křesťanské církve.

(5) Svatý Sergej Radoněžský, kněz a reformátor klášterů, jeden z nejuctívanějších ruských světců. Narodil se r. 1314 v Radoněži v severním Rusku a stal se mnichem a knězem. Zreformoval a založil přes 40 klášterů ve své vlasti, mezi nimi i známý klášter Nejsv. Trojice v Moskvě. Sergej Radoněžský žil celý život skromně, byl ve své době vyhledávaným rádcem a měl dar dodávání odvahy.

(6) Základem této tradice byly Slovansko-árijské Vědy, o nichž se lze dočíst ve slovenském jazyce na internetové adrese www.vedy.sk

(7) Předpona „ne“ dává výrazům negativní význam. Védská moudrost vede člověka pozitivním směrem poznání, používá proto významová vyjádření, která mají vztah k pozitivní a budovatelské činnosti člověka. Z toho důvodu nezakazuje, ale doporučuje, neříká, co se nesmí, nýbrž co je třeba k tomu, aby člověk žil v souladu se zákony vesmíru a se svým svědomím.